

ingen synpunkt torde kunna försvaras, enär detsamma endast är till fördel för dem, som sky det öppna handlingssättet, men deremot oftast leder till stor skada och förlust för så väl gäldenären, som redliga fordringsegare, vågar jag föreslå,

det Riksdagen för sin del ville besluta upphäfvande af de meddelade och ännu gällande föreskrifterna om utmätt fastighets försäljande genom upp- och afslag.

Stockholm den 25 Januari 1869.

A. R. Falkman.

N:o 239.

Af Herr **J. F. Fredricson:** *Om beviljande af statsanslag för påbörjande af en stambana från Thureberg å Stockholm—Upsala-banan öfver Sevalla i Westmanlands län till Avesta i Dalarne.*

Ehuru den närvarande ekonomiska ställningen manar till största möjliga sparsamhet med Statens tillgångar och sålunda bör hindra anvisande af hvarje anslag, som icke är af synnerligt behof påkalladt, anser jag mig dock icke kunna underlåta att ehvad på mig ankommer äfven vid denna riksdag framställa den flera gånger tillförene väckta, men hittills alltid undanskjutna frågan om påbörjande af en jernväg, som skulle förbinda hufvudstaden med sydvestra Upland samt Westmanland och Dalarne. Numera, sedan de intressen, som allt hittills lagt hinder i vägen för att bereda nämnde delar af landet en förmån, som flera andra delar af riket redan länge tillgodonjutit, blifvit tillgodosedda; och i betraktande jemväl deraf att sammanbindningsbanan genom Stockholm innan kort når sin fullbordan, torde iden vara inne att denna fråga ånyo upptages och vinner det behjertande, hvi ket den otvif-

velaktigt förtjenar. Att ånyo återgifva eller upprepa alla de skäl och grunder, hvilka under den mångåriga diskussionen i detta ämne både i tal och skrift förekommit, torde vara så mycket mindre nödigt som den nuvarande Svenska Riksdagen till största antalet utgöres af män, hvilka haft tillfälle, för att icke säga förbindelse, att åt denna sak egna ett allvarligt och samvetsgrant begrundande. Utan att ens försöka att ingå i granskning af de skäl, som varit bestämmande för riktningen af åtskilliga delar af de nu varande stambanorna, lär man dock utan förmätenhet kunna påstå att mer än en gång det mindre ort-intresset, ja till och med ett rent personligt intresse, utöfvat ett allt för stort inflytande vid det slutliga afgörandet af dessa uti landets såväl politiska som ekonomiska förhållanden så djupt ingripande angelägenheter. I alla händelser torde åtminstone villigt medgifvas, att Westmanland och Dalarne böra så fort som möjligt medelst jernväg sättas i samband med hufvudstaden och de delar af landet, hvilka redan äro genom jernväg sinsemellan förenade, och utom det att dessa provinser äro i synnerligt behof af att genom jernväg komma i närmare beröring med hvarandra, lider det icke något tvifvel att, med hänseende till deras rika tillgångar af såväl landtmanna- som bergsprodukter och trävaror, en sådan jernvägsförbindelse skulle lända andra delar af riket till icke ringa fördel samt dessutom, inom en icke alltför aflägsen tidrymd, återgälda de uppoffringar, Staten för ifrågavarande jernvägsföretags utförande komme att vidkännas.

På grund af hvad nu i största korthet blifvit anfördt vågar jag vördsammt föreslå,

att, såvidt omständigheterna det medgifva, Riksdagen måtte anslå 500,000 R:dr R:mt för påbörjandet af en stambana, utgrenande sig från Thureberg å Stockholm—Upsala-banan samt gående öfver Sevala i Westmanlands län till Avesta i Dalarne.

Som hela denna jernvägslinie redan blifvit på allmän bekostnad undersökt torde Höglofliga Stats-Utskottet, till hvars vidare behandling jag vördsamt anhåller att denna min motion blifver öfverlemnad, finna godt att från Kongl. Jernvägs-byggnadsstyrelsen infordra de till denna fråga hörande kartor och handlingar.

Stockholm den 26 Januari 1869.

J. F. Fredricson,
från Upsala län.